

Naše vědomí vnímá jako realitu to, co v našem vědomí existuje

Grigorij Petrovič Grabovoj

Když přemýšlíme, to o čem přemýšlíme, představuje pro naše vědomí stejnou realitu jako to, co se kolem nás děje, jako to, co například vidíme očima, to znamená obyčejným zrakem.

Tento princip je konstitutivní, neboť když ztotožňujete to, o čem přemýšlíte, s tím, co se děje ve vnější jakoby objektivní realitě, když to ztotožňujete na úrovni aktivity, můžete provádět materializaci objektů, můžete vzkříšovat.

Existují jakoby dvě reality: realita ve vědomí je jedna věc a realita mimo vědomí je něco jiného, je to to, co je vnímáno jako něco stabilního.

Přitom je třeba chápat, že všechny objekty okolního světa, dejme tomu stůl, židle, automobil, všechny tyto předměty, každá jejich částice, každý prvek světa se tvoří na základě souhrnného vědomí žijících lidí. A proto, jestliže se změní alespoň jedna část vědomí, svět se začne přetvářet. Proto je mimochodem nezbytné přetvářet, aniž bychom ničili, ale abychom tvořili na základě tvůrčích poznatků. Takže když se díváme na okolní svět, ve skutečnosti se nedíváme na něco opravdu stabilního, ale na to, co se získává jako výsledek zprůměrování a jako prostor nejvhodnější pro všechny žijící, se všemi objekty, které se tam nacházejí. Přesněji řečeno, vnímáme kolektivní realitu v časoprostoru. A proto například naše Země nebo naše fyzická těla, to je prostě následek sjednocení všech vědomí lidí, nebo přesněji úplně všech vědomí, a to jak lidí, tak i jiných bytostí.

